

Arrest

nr. 199 611 van 12 februari 2018
in de zaak RvV X/ IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten C. DESENFANS en G. JORDENS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 22 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 december 2017.

Gelet op de beschikking van 19 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* de advocaten C. DESENFANS en G. JORDENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt onder andere vast dat verzoeker niet aannemelijk maakte voor zijn problemen met de familie M. geen of onvoldoende beroep te kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het op zeer algemene wijze tegenspreken en vergoelijken van enkele van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is. Uit de bestreden beslissing blijkt: "Uitgezonderd jullie pogingen om met behulp van een verzoeningsorganisatie een verzoeningspoging te ondernemen deed u immers geen enkele andere poging om bij enige Albanese instantie hulp te zoeken voor uw problemen met de familie M.(...). Zo deed u geen enkele poging om een klacht in te dienen voor de bloedwraak bij politie of parket, noch deed u een poging om aan de politie enige vorm van bescherming te vragen. U verklaarde dat het wel mogelijk zou zijn om een klacht in te dienen omtrent de bloedwraak, maar dat u hiervoor bewijzen moest hebben en dat de familie M.(...) uiteraard zou ontkennen bloedwraak te willen nemen. Bovendien verklaarde u dat de chef van de politie van de zone in het openbaar had verklaard dat hij geen weet had van een bloedwraak waarin uw familie verwickeld zou zijn (CGVS p. 21-22). Deze verklaringen voor het niet indienen van een klacht kunnen echter niet weerhouden worden. Wanneer u de autoriteiten immers niet inlicht omtrent uw vrees het slachtoffer te worden van bloedwraak, kunnen zij hier vanzelfsprekend niet tegen optreden." Verzoeker zijn huidige stelling, in welk verband hij verwijst naar enkele rapporten en artikelen omtrent o.a. bloedwraak, dat hij vanwege de overheden van zijn land dus niet de nodige bescherming kon krijgen, wijzigt niets aan het voorgaande. Deze algemene, veeleer theoretische stelling berust niet op, laat staan op veelvuldige concrete en persoonlijke ervaringen, en mist dan ook grondslag en ernst.

Verzoeker maakt geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Hij toont dit allerm minst in concreto aan en maakt derhalve geenszins aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. X). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

In zoverre verzoeker een selectieve lezing houdt van de informatie van het Commissariaat-generaal verva t in het administratief dossier omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië, waarbij hij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, slaagt hij er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Verzoeker maakt hiermee bovendien geenszins concreet aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

Daar waar verzoeker poneert te behoren tot een bepaalde sociale groep, wijst de Raad er volledigheidshalve op dat het behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu gezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbreekt, is het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant.

Waar verzoeker aanhaalt dat hij niet begrijpt dat aan bepaalde neven van hem bescherming werd toegekend maar niet aan hem, merkt de Raad op dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij/zij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Het verwijzen naar de toegekende bescherming aan bepaalde neven van hem, kan bezwaarlijk als element worden aanzien om verzoeker als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Een loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals naar artikelen en rapporten omtrent o.a. bloedwraak, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

Waar verzoeker poneert dat de "COI Focus Albania – Blood Feuds in contemporary Albania: characterisation, prevalence and response by the state" van 29 juni 2017, artikel 26 van het PR CGVS schendt, merkt de Raad samen met verweerder op dat artikel 26 van het PR CGVS enkel betrekking heeft op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden. De voormelde COI Focus betreft de algemene situatie aangaande bloedwraak in Albanië. Bijgevolg valt deze COI Focus niet onder het toepassingsgebied van voormeld artikel en wordt de schending van dit artikel niet dienstig aangevoerd.

Zo verzoeker hekelt dat het KB van 3 augustus 2016 Albanië opnieuw op de lijst van veilige landen geplaatst heeft en hierbij verwijst naar een aantal artikels en rapporten, en stelt dat de Raad van State al een aantal keren heeft geoordeeld dat Albanië niet mag worden beschouwd als veilig herkomstland, wijst de Raad er op dat hij niet bevoegd is na te gaan of een land al dan niet terecht voorkomt op de lijst met veilige landen. Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet blijkt voorts dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omljnde criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk

vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen, hetgeen in casu in de bestreden beslissing werd vastgesteld.

Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X(c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

6. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 22 november 2017, voert verzoekende partij aan dat zij wel het slachtoffer dreigt te worden van bloedwraak en de bloedwraak overigens niet wordt betwist. Verzoekende partij vervolgt dat een beroep op de autoriteiten niet is gelukt en haar familie verschillende keren bescherming heeft gezocht, maar niet heeft gekregen. Zij benadrukt dat zij zelfs afgeranseld werd en wijst erop dat een neef van haar wel werd erkend door de Raad en uit het arrest zelfs blijkt dat er in geval van bloedwraak geen sprake is van daadwerkelijke bescherming door de Albanese autoriteiten.

4.2. Met betrekking tot verzoekende partij haar algemene bewering dat een beroep op de autoriteiten niet is gelukt en haar familie verschillende keren bescherming heeft gezocht, maar niet heeft gekregen, wijst de Raad naar de motivering in de bestreden beslissing waar dienaangaande door het Commissariaat-generaal het volgende wordt vastgesteld: *"U maakte immers niet aannemelijk voor uw problemen met de familie M.(...) geen of onvoldoende beroep te kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om*

bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u geenszins gedaan heeft. Uitgezonderd jullie pogingen om met behulp van een verzoeningsorganisatie een verzoeningspoging te ondernemen deed u immers geen enkele andere poging om bij enige Albanese instantie hulp te zoeken voor uw problemen met de familie M.(...). Zo deed u geen enkele poging om een klacht in te dienen voor de bloedwraak bij politie of parket, noch deed u een poging om aan de politie enige vorm van bescherming te vragen. U verklaarde dat het wel mogelijk zou zijn om een klacht in te dienen omtrent de bloedwraak, maar dat u hiervoor bewijzen moest hebben en dat de familie M.(...) uiteraard zou ontkennen bloedwraak te willen nemen. Bovendien verklaarde u dat de chef van de politie van de zone in het openbaar had verklaard dat hij geen weet had van een bloedwraak waarin uw familie verwikkeld zou zijn (CGVS p. 21-22). Deze verklaringen voor het niet indienen van een klacht kunnen echter niet weerhouden worden. Wanneer u de autoriteiten immers niet inlicht omtrent uw vrees het slachtoffer te worden van bloedwraak, kunnen zij hier vanzelfsprekend niet tegen optreden. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. Er dient dan ook geconcludeerd te worden dat uw bewering dat u men voor bloedwraak niet terecht zou kunnen bij de Albanese autoriteiten geenszins overeenstemt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier. (...).

Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.

Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk “de bewijslast op de asielzoeker rust”, van toepassing is bij het onderzoek van de asielaanvragen (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip ‘bewijs’ in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de asielzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten.

U brengt echter geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn."

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt voorgaande vaststellingen.

Verzoekende partij werpt evenmin een ander licht op de grond in de beschikking waar dienaangaande wordt opgemerkt dat *"internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is. Uit de bestreden beslissing blijkt: "Uitgezonderd jullie pogingen om met behulp van een verzoeningsorganisatie een verzoeningspoging te ondernemen deed u immers geen enkele andere poging om bij enige Albanese instantie hulp te zoeken voor uw problemen met de familie M.(...). Zo deed u geen enkele poging om een klacht in te dienen voor de bloedwraak bij politie of parket, noch deed u een poging om aan de politie enige vorm van bescherming te vragen. U verklaarde dat het wel mogelijk zou zijn om een klacht in te dienen omtrent de bloedwraak, maar dat u hiervoor bewijzen moest hebben en dat de familie M.(...) uiteraard zou ontkennen bloedwraak te willen nemen. Bovendien verklaarde u dat de chef van de politie van de zone in het openbaar had verklaard dat hij geen weet had van een bloedwraak waarin uw familie verwikkeld zou zijn (CGVS p. 21-22). Deze verklaringen voor het niet indienen van een klacht kunnen echter niet weerhouden worden. Wanneer u de autoriteiten immers niet inlicht omtrent uw vrees het slachtoffer te worden van bloedwraak, kunnen zij hier vanzelfsprekend niet tegen optreden."* Verzoeker zijn huidige stelling, in welk verband hij verwijst naar enkele rapporten en artikelen omtrent o.a. bloedwraak, dat hij vanwege de overheden van zijn land dus niet de nodige bescherming kon krijgen, wijzigt niets aan het voorgaande. Deze algemene, veeleer theoretische stelling berust niet op, laat staan op veelvuldige concrete en persoonlijke ervaringen, en mist dan ook grondslag en ernst.

Verzoeker maakt geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Hij toont dit allerm minst in concreto aan en maakt derhalve geenszins aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. X). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

In zoverre verzoeker een selectieve lezing houdt van de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië, waarbij hij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, slaagt hij er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Verzoeker maakt hiermee bovendien geenszins concreet aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert."

Verzoekende partij brengt geen concrete en valabele elementen bij die ook maar enigszins vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing en de beschikking d.d. 22 november 2017 in concreto omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië wordt vastgesteld.

Uit de objectieve, zeer gedetailleerde en uitgebreid gedocumenteerde informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier (stuk 13, 'map met landeninformatie') blijkt dat de Albanese autoriteiten zich steeds meer en meer bewust zijn van de bloedwraakproblematiek, dat zij wel degelijk en actief optreden bij dergelijke problemen, en dat zij bereid zijn om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van/verwikkeld zitten in een bloedvete. In zoverre verzoekende partij op algemene wijze lijkt voor te houden dat de Albanese autoriteiten in gevallen van bloedwraak geen hulp en/of bescherming kunnen of willen bieden, druist deze louter algemene bewering in tegen voormelde objectieve informatie.

Uit niets blijkt aldus, gelet op wat voorafgaat, en verzoekende partij maakt, gelet op haar totale nalaten zich met betrekking tot de door haar aangehaalde problematiek tot de Albanese autoriteiten te wenden en een beroep op hen te doen, niet in concreto aannemelijk dat het haar met betrekking tot de door haar ingeroepen problematiek aan nationale bescherming ontbreekt.

4.3. In zoverre verzoekende partij erop wijst dat een neef van haar werd erkend door de Raad, verwijst de Raad naar de grond in de beschikking waar wordt gesteld dat *“Waar verzoeker aanhaalt dat hij niet begrijpt dat aan bepaalde neven van hem bescherming werd toegekend maar niet aan hem, merkt de Raad op dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij/zij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Het verwijzen naar de toegekende bescherming aan bepaalde neven van hem, kan bezwaarlijk als element worden aanzien om verzoeker als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.”*

De Raad benadrukt dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht en beoordeeld, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Elke aanvraag dient op individuele basis te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij degene die asiel aanvraagt op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoekende partij kan zich derhalve geenszins steunen op de erkenning in hoofde van een neef, doch zij dient op een voldoende concrete manier aan te tonen dat zij in haar land van herkomst persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt, alwaar zij echter in gebreke blijft. Het loutere feit dat een neef als vluchteling werd erkend, houdt geenszins de verplichting in om ook verzoekende partij als vluchteling te erkennen.

Voorts dient er nogmaals op gewezen dat precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals *in casu* geschiedt.

4.4. Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot enkele algemene opmerkingen, zonder evenwel concreet in te gaan op de in de beschikking van 22 november 2017 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS